

РЕШЕНИЕ

№ 21388

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12773** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от И. В. Г.-ЕГН-[ЕГН], чрез адв.А. Д., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482458 от 19.11.2025г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП-СДВР/, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на Г. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата са изложени подробни доводи, с които се твърди незаконосъобразност на издадената заповед. Не се оспорва факта на отказ на жалбоподателя да бъде тестван, както и да даде кръвна проба, но се излагат подробни съображения за негодност на ползваните от МВР тестове, както и обективната невъзможност, предвид трафика в С. да се яви в посоченото му медицинско заведение за изследване.

Ответникът – мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП-СДВР/ в с.з. се представлява от юрк.П., който оспорва жалбата, моли за нейното отхвърляне. Поддържа представените писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.11.2025г. около 14,25ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. Е. С. към бул. Л. шосе, И. В. Г. управлявал личния си автомобил С. с рег. [рег.номер на МПС] и бил спрян за проверка пред метростанция Х. К.. Водачът Г., отказал да му бъде извършена проверка/тест с техническо средство Drug Test 5000 с номер ARKD-0049 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване № 301506 за явяване до 45 минути във ВМА, [населено място].

За така установеното нарушение е издаден АУАН серия ГА № 4858265 от 19.11.2025г. от Е. С.-младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ СДВР, в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, пр.2 от ЗДвП – който не е участвал в ПТП и отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1482458 от 19.11.2025г., от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на Г. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото не се спори, че жалбоподателят не се е явил в медицинското заведение и не е дал кръвна проба за изследване.

Приети по делото са писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка-АУАН серия ГА № 4858265 от 19.11.2025г.; оспорената ЗППАМ №ГРАМ-1482458 от 19.11.2025г.; Талон за изследване №301506; справка– картон за водача, видно от която жалбоподателя нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП; Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, видно от която е, че СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, съгласно която компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и Заповед № 513з-12413/15.11.2024г. на директора на СДВР, с която Е. С. е преназначен на длъжност младши автоконтрольор 1 степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с

мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП – държавни служители от отдел Пътна полиция при СДВР – полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и доколкото процесната заповед е издадена от младши автоконтрольор 1 степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма- спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно- чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка/тест за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място /19.11.2025г.

около 14,25ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. Е. С. към бул. Л. шосе, И. В. Г. управлява личния си автомобил С. с рег. [рег.номер на МПС] , спрян е за проверка пред метростанция Х. К., като отказва да му бъде извършена проверка/ тест с техническо средство за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, констатациите на който не са опровергани от жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят на посочената дата и място управлявал МПС и отказвал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

С оглед разпоредбата на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП, необходима материалноправна предпоставка в настоящия казус за прилагане на мярката е водачът да е управлявал МПС и да е отказал проверка за наличието на наркотично вещество. От граматическото тълкуване на чл. 171, т. 1 б. "б"от ЗДвП е видно, че законът предвижда два начина за проверка дали водачът на МПС е употребил наркотични вещества – чрез тест за установяване употребата на наркотични вещества и чрез химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Достатъчно е водачът на МПС да направи само един от двата възможни отказа, т. е. да откаже да бъде проверен по който и да е от двата начина за проверка употребата на наркотични вещества, за да осъществи хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и с това съответно да изпълни условието за налагане на принудителната мярка. След като в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП законодателят използва граматически съюз "или" в нея (който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване), това означава, че нормата предвижда двете хипотези алтернативно, а не кумулативно, поради което само отказът на водача да бъде тестван е достатъчен за отнемането на СУМПС (в този смисъл: Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 456 от 11.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13701/2017 г., Решение № 8653 от 10.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11849/2018 г.). Отделно, доказателствата по делото сочат, че жалбоподателят първо е отказал тест на място, а след това не е отишъл за вземане на биологични проби и извършване на лабораторен тест, което е равносилно на отказ/неизпълнение на предписанието.

В разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. е посочено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Преценката дали на конкретен водач да бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или не е предоставена изцяло в правомощията на контролните органи и тя не подлежи на съдебен контрол (в този смисъл Решение № 9145 от 23.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 3891/2024 г., III о., Решение № 6775 от 4.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9536/2023 г., III о.)

По отношение на срока за явяване по талона за медицинско изследване, съдът намира за нужно да отбележи, че в талона е отразено мястото, където трябва да се вземе биологичният материал и срокът, до който жалбоподателят е следвало да се яви за изследване - до 45 минути от връчването на талона, а болничното заведение се намира на територията на населеното място, където е извършено нарушението – [населено място]. Съгласно чл. 6 ал.6, т.2 от Наредба № 1/19.07.2017 г. в талона се вписва “срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване“, т.е. е предоставен

максималният срок. Отделен е въпроса, че жалбоподателят изобщо не се е явявал във ВМА за даване на биологична проба, нито в рамките на 45 минути, нито след това.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Относно срока на действие на мярката е несъмнено, че към момента в който въпроса за вината и юридическата отговорност на жалбоподателя във връзка описаното деяние бъде разрешен административна принуда на практика ще бъде безпредметна, а продължаването на нейното прилагане, не ще е вече в съответствие с целта, която закона преследва, посредством налагането на административни мерки от категорията на процесната такава. Ето защо, както законодателя, така и административния орган са посочили именно този момент, като край на периода на действие на принудата, като същевременно са го ограничили до максимална продължителност от 18 месеца. Така настъпването на един от двата посочени момента, ще има за пряка последица прекратяване на действието на административната мярка.

Съдът намира още, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 200 лева /102.26 евро/. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73- и състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. Г., ЕГН [ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482458 от 19.11.2025г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на Г. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА И. В. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, възнаграждение за юрисконсулт в размер на 102.26 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: